

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 26 2018, nummers 628 – 665 dinsdag 3 juli 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Schadevergoedingsrecht.....	6
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Wet natuurbescherming.....	10
Waterwet.....	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	12
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	14
Bijstand	15
Volksverzekeringen.....	16
Sociale zekerheid overig.....	18
Bestuursrecht overig.....	19
Belastingdienst-Toeslagen.....	19
Rijkswet op het Nederlanderschap	20
Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen	23
Wet openbaarheid van bestuur	24
Vreemdelingenrecht.....	24
Regulier.....	24
Inreisverbod	26
Asiel.....	26
Medisch advies	28
Gemeenschapsonderdaan	31
Richtlijnen en verordeningen.....	32
Vreemdelingenbewaring	34
Procesrecht	36

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 628

MK ABRS, 27-06-2018, 201700075/1/A2 en 201700077/1/A2

staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, appellant.

Awb 1:3

Financiële-verhoudingswet (hierna: Fvw)

BEVOEGDHEID. BESLUIT. Toekennen Huishoudelijke Hulp Toelage (hierna: HHT). De staatssecretaris heeft, ondanks dat hij niet bevoegd was de HHT toe te kennen of te weigeren, gehandeld alsof hij die bevoegdheid wel had en hij heeft beoogd een publiekrechtelijk rechtsgevolg tot stand te brengen. Daaraan doet niet af dat de staatssecretaris hier later, in bezwaar, van is teruggekomen. De staatssecretaris heeft de bezwaren ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Er is geen sprake van besluiten op basis van een formele bevoegdheid maar op basis van een gepretendeerde bevoegdheid.

De staatssecretaris is evenwel niet gehouden tot een inhoudelijke beoordeling van de bezwaren omdat hij geen bevoegdheid bezit tot vaststelling van de HHT. De ministers van BZK en Financiën bezitten die bevoegdheid gezamenlijk wel. De staatssecretaris had de bezwaarschriften moeten doorsturen naar de ministers en dient dit alsnog te doen.

Brieven waarbij de staatssecretaris aan de colleges van b&w van Renkum en Rheden heeft meegedeeld dat hij heeft besloten aan deze gemeenten een HHT toe te kenen voor het jaar 2015 en 2016.

Bij besluiten heeft de staatssecretaris het door het college van Renkum en Rheden daartegen namens de gemeente gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard (...) omdat de staatssecretaris geen bevoegdheid toekomt voor het toekennen van decentralisatie-uitkeringen aan gemeenten ten behoeve van de HHT. Daarvoor is geen wettelijke grondslag. (...)

De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank ten onrechte tot dat oordeel is gekomen [Red.: dat de staatssecretaris de bezwaren van Renkum en Rheden ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard]. (...)

Is de staatssecretaris bevoegd op het gebied van de HHT?

De eerste juridische vraag die de Afdeling moet beantwoorden is of de staatssecretaris een publiekrechtelijke bevoegdheid heeft om de HHT voor een gemeente vast te stellen. Daarover kan de Afdeling kort zijn. Die bevoegdheid heeft de staatssecretaris niet. Dat komt door de manier waarop de uitkering van de HHT is geregeld. (...) De conclusie is dat aan de staatssecretaris bij of krachtens de Fvw geen formele bevoegdheid is toegekend tot het vaststellen van een decentralisatie-uitkering en dat niet met voorbijgaan aan de Fvw een bevoegdheid voor de staatssecretaris kan worden gecreëerd. Het betoog van de staatssecretaris slaagt daarom. Maar daarmee zijn de zaken nog niet afgedaan.

Is er sprake van een gepretendeerde bevoegdheid en van een besluit?

De volgende juridische vraag die de Afdeling moet beantwoorden is of de staatssecretaris, hoewel hij daartoe formeel niet bevoegd was, bij zijn brieven niettemin

besluiten heeft genomen over gedeeltelijke weigering van de HHT. De Afdeling is het met de rechtbank eens dat beide brieven een besluit bevatten, maar komt tot die conclusie op andere gronden, die hierna worden uiteengezet.

Hoewel de staatssecretaris op zichzelf terecht heeft aangevoerd dat hem bij of krachtens de Fvw geen formele bevoegdheid is toegekend, en hij dus niet op basis van een formele bevoegdheid een besluit kan nemen, kan niettemin sprake zijn van een gepretendeerde bevoegdheid en een besluit. In dat verband is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat niet kan worden voorbijgegaan aan de rol die de staatssecretaris heeft in het besluitvormingsproces over de toekenning van de HHT in de vorm van een decentralisatie-uitkering. (...) De staatssecretaris heeft, ondanks dat hij dus niet bevoegd was de HHT toe te kennen of te weigeren, gehandeld alsof hij die bevoegdheid wel had en hij heeft beoogd een publiekrechtelijk rechtsgevolg tot stand te brengen. Daaraan doet niet af dat de staatssecretaris hier later, in bezwaar, van is teruggekomen. De brieven bevatten daarom beide een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

Daartegen is bezwaar mogelijk. Dit oordeel is in overeenstemming met het Verantwoordingsonderzoek 2014 bij het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (XVI) dat de Algemene Rekenkamer heeft vastgesteld op 15 mei 2015 (www.rekenkamer.nl/verantwoordingsonderzoek). (...)

Is er rechtsbescherming tegen de afwijzing van de aanvraag om HHT?

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is de rechtbank in de aangevallen uitspraken terecht tot het oordeel gekomen dat de staatssecretaris de bezwaren van Renkum en Rheden ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard, zij het dat er anders dan de rechtbank heeft aangenomen geen sprake is van besluiten op basis van een formele bevoegdheid maar op basis van een gepretendeerde bevoegdheid. De rechtbank heeft de beroepen terecht gegrond verklaard en de besluiten op bezwaar terecht vernietigd. De Afdeling is het echter niet met de rechtbank eens dat de staatssecretaris gehouden is tot een inhoudelijke beoordeling van de bezwaren. Er kan immers geen bezwaar worden gemaakt bij de staatssecretaris omdat hij, zoals hiervoor is overwogen, geen bevoegdheid bezit tot vaststelling van de HHT. De ministers van BZK en Financiën bezitten die bevoegdheid gezamenlijk wel. De Afdeling vindt het wenselijk dat tegen de materiële besluitvorming in de vorm van een weigering van de HHT direct rechtsbescherming openstaat. De staatssecretaris had dan ook, na te hebben vastgesteld dat hij de besluiten onbevoegdlijk had genomen, de bezwaarschriften moeten doorzenden naar het wel bevoegde orgaan, te weten de ministers van BZK en Financiën. Indien zij, al dan niet na advies van de staatssecretaris, materieel op de bezwaren hadden beslist, had er ook sneller duidelijkheid kunnen zijn over de rechtsvraag of de HHT terecht geheel of gedeeltelijk is geweigerd dan wanneer wordt opgekomen tegen de desbetreffende amvb. Het is immers niet uitzonderlijk dat de vaststelling van de decentralisatie- en integratie-uitkeringen bij amvb pas enkele jaren na het betrokken uitkeringsjaar plaatsvindt en deze situatie doet zich ook in deze gevallen voor. Hierbij laat de Afdeling overigens in het midden of, zoals de bezwaarschriftencommissie heeft opgeworpen en ook ter zitting aan de orde is geweest, zo'n amvb moet worden gezien als een algemeen verbindend voorschrift of kan worden aangemerkt als een verzameling beschikkingen waartegen bezwaar kan worden gemaakt.

Hieruit volgt dat de rechtbank de staatssecretaris ten onrechte heeft opgedragen nieuwe besluiten te nemen op de bezwaren tegen de in de brieven vervatte besluiten. De staatssecretaris had de bezwaarschriften van Renkum en Rheden moeten doorsturen naar de ministers en dient dit alsnog te doen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:2120](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nummer [ECLI:NL:RVS:2018:2119](#).

JnB2018, 629

ABRS, 27-06-2018, 201705033/1/A3

burgemeester van Enschede.

Awb

PROCESBELANG. I.c. is appellant na het instellen van het hoger beroep overleden. Zijn belang bij een inhoudelijke beoordeling van het hoger beroep is met zijn overlijden komen te vervallen. Er zijn geen erfgenamen bekend die als rechtsoptvolgers van appellant een belang hebben bij een inhoudelijke beoordeling van het hoger beroep.

[ECLI:NL:RVS:2018:2127](#)

JnB2018, 630

MK CBB, 26-06-2018 (publ. 28-06-2018), 16/180

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb

PROCESBELANG. I.c. is de indiener van het beroep overleden. Het beroep kan onder omstandigheden worden voortgezet door erfgenamen, zodat het College heeft onderzocht of er erfgenamen zijn die de procedure zouden willen voortzetten. Niet is gebleken dat er erfgenamen zijn die appellant als partij in het onderhavige geding zijn opgevolgd en het geding zouden willen voortzetten. Dit brengt mee dat het procesbelang aan de beoordeling van het beroep is komen te ontvallen.

[ECLI:NL:CBB:2018:305](#)

JnB2018, 631

ABRS, 27-06-2018, 201701701/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leudal.

Awb 7:15 lid 2

PROCESKOSTEN. Er is sprake van een belang bij het verkrijgen van een beoordeling van een bezwaar indien in het bezwaarschrift ten aanzien van de kosten daarvan om toepassing van artikel 7:15 van de Awb is verzocht.

Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 4 april 2007

([ECLI:NL:RVS:2007:BA2263](#)) en 18 februari 2009 ([ECLI:NL:RVS:2009:BH3240](#)).

I.c. heeft appellant zowel in zijn pro forma bezwaarschrift, als in zijn aanvullende bezwaarschrift verzocht om vergoeding ingevolge artikel 7:15,

tweede lid, van de Awb, van de kosten van rechtsbijstand die hij in de bezwaarprocedure heeft moeten maken. Mitsdien bestaat procesbelang. Voor zover het college zich op het standpunt stelt dat de intrekking van het dwangsbesluit niets van doen heeft met de gestelde onrechtmatigheid daarvan, wordt overwogen dat die omstandigheid gelet op de hiervoor vermelde jurisprudentie, niet tot een ander oordeel leidt. Die omstandigheid maakt gelet op het voorgaande niet dat het college in het besluit op bezwaar kon afzien van een inhoudelijke beoordeling van het besluit.

[ECLI:NL:RVS:2018:2142](#)

JnB2018, 632

ABRS, 27-06-2018, 201705154/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Harderwijk

Awb 6:2, 9:3

KLACHTPROCEDURE. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Het niet tijdig in behandeling nemen van een klacht is niet vatbaar voor beroep. Ingevolge artikel 9:3 van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inzake de behandeling van een klacht over een gedraging van een bestuursorgaan. Artikel 6:2 van de Awb moet in samenhang met artikel 9:3 van de Awb worden gezien, zodat ook tegen het niet tijdig nemen van een besluit omtrent een klacht geen beroep openstaat. Verwijzing naar MvT op de Awb-regeling over de behandeling van klachten door bestuursorganen (Kamerstukken II 1997/1998, 25 837, nr. 3, blz. 14 en 21).

[ECLI:NL:RVS:2018:2111](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2018, 633

MK ABRs, 27-06-2018, 201703531/1/A2

minister van Veiligheid en Justitie.

Awb 1:1 lid 2 onder c, 7:1 lid 1, 8:4 lid 1 aanhef en onder f, 8:88 e.v.

SCHADEVERGOEDING. I.c. staat niet de bestuursrechtelijke weg open wat betreft het verzoek van appellant om schadevergoeding. Het schadeveroorzakend handelen waarop dit verzoek ziet betreft de bestuursrechtelijke procedure die is geëindigd met de uitspraak van het Hof Arnhem-Leeuwarden op 30 oktober 2015. Het Hof Arnhem-Leeuwarden is ingevolge 1:1, tweede lid, onder c, van de Awb geen bestuursorgaan. Om die reden bestaat voor degene die stelt schade te lijden als gevolg van een onrechtmatig handelen van een orgaan met rechtspraak belast niet de mogelijkheid een verzoek tot schadevergoeding ingevolge artikel 8:88 van de Awb bij de bestuursrechter in te dienen.

Voor zover het schadeveroorzakende handelen lag voor 1 juli 2013 bestond voor appellant niet de mogelijkheid een voor bezwaar en beroep vatbaar zelfstandig schadebesluit te verkrijgen omdat het Hof Arnhem-Leeuwarden geen bestuursorgaan is.

Van een analoge toepassing van artikel 8:73 van de Awb door de Afdeling kan in dit geval geen sprake zijn, omdat ingevolge dat artikel slechts de rechter waarbij het materiële geschil aanhangig is kan beslissen op een verzoek om schadevergoeding.

[ECLI:NL:RVS:2018:2123](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 634

MK ABRS, 27-06-2018, 201704207/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Heemskerk, appellanten.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 onder c

WABO. Volgens vaste jurisprudentie kan in bijzondere omstandigheden een uitzondering worden gemaakt op de hoofdregel dat het recht moet worden toegepast zoals geldt op moment van de heroverweging in bezwaar.

Deze jurisprudentie heeft betrekking op de situatie dat een bouwomgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wabo is aangevraagd en mist betekenis voor de situatie waarin de aanvraag enkel op een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo betrekking heeft.

[Weigering] [...] omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo [...] voor het vestigen van een ambachtelijke bierbrouwerij.

[...] Bij de heroverweging in bezwaar op grond van artikel 7:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht geldt als hoofdregel dat het recht moet worden toegepast zoals dat op dat moment geldt. Slechts onder bijzondere omstandigheden kan aanleiding bestaan om een uitzondering op dit uitgangspunt te maken. Volgens vaste jurisprudentie bestaat in zaken over de verlening van een bouwomgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wabo aanleiding voor een uitzondering, indien ten tijde van de indiening van de aanvraag het bouwplan in overeenstemming was met het toen geldende bestemmingsplan en er op dat moment geen voorbereidingsbesluit van kracht was noch een ontwerp voor een nieuw bestemmingsplan ter inzage was gelegd waarmee het bouwplan in strijd was. In dat geval moet in het besluit op bezwaar aan het ten tijde van de indiening van de aanvraag geldende bestemmingsplan worden getoetst (zie onder meer de uitspraak van 22 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:741](#)).

[...] De Afdeling stelt voorop dat de onder 4.1 genoemde jurisprudentie betrekking heeft op de situatie dat een bouwomgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid,

onder a, van de Wabo is aangevraagd. Anders dan waarvan de rechtbank en [appellant sub 1] uitgaan, mist deze jurisprudentie betekenis voor de thans aan de orde zijnde situatie, waarin de aanvraag geen betrekking heeft op een bouwomgevingsvergunning, maar enkel op een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo. Toetsing van die aanvraag in het besluit op bezwaar [...] aan het bestemmingsplan "Heemskerkerduin en Noorddorp 2009" had uitsluitend kunnen leiden tot een afwijzing van de aanvraag, omdat onder dat bestemmingsplan geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo was vereist. Die afwijzing had [appellant sub 1] evenwel geen toestemming opgeleverd voor gebruik van zijn perceel voor een ambachtelijke bierbrouwerij in afwijking van het inmiddels in werking getreden nieuwe bestemmingsplan "Heemskerk Buitengebied 2015". Die toestemming kon op grond van de Wabo uitsluitend worden verkregen met een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c. Reeds gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat in het besluit [op bezwaar] [...], in afwijking van de hoofdregel dat het recht moet worden toegepast zoals dat geldt ten tijde van het besluit op bezwaar, getoetst had moeten worden aan het bestemmingsplan "Heemskerkerduin en Noorddorp 2009".

[ECLI:NL:RVS:2018:2125](#)

Jnb2018, 635

MK Rechtbank Amsterdam, 22-05-2018 (publ. 25-06-2018) AMS 17/3679 en AMS 17/3675

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:9

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, 3.9 lid 2,

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: artikel 4 aanhef en onderdeel 11

Provinciale Ruimtelijke Verordening Noord-Holland (PRV) 3 lid 1 onder d, 19 lid 1 onder c

WABO. Tijdelijke omgevingsvergunning voor festival. Procesbelang; aan de voorwaarde van een reële kans op herhaling is voldaan. Tegen verlenging beslistermijn op grond van artikel 3.9, tweede lid, van de Wabo kan geen bezwaar worden gemaakt. Strijdig gebruik bestemmingsplan. Verwijzing naar ABRS 1-07-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2026](#). De voorschriften zijn onvoldoende kenbaar en niet duidelijk geformuleerd waardoor deze in strijd zijn met de rechtszekerheid en ook niet goed handhaafbaar zijn. Geen onomkeerbare schade aan natuur, flora- en fauna en bodem. Geen strijd met provinciale verordening. Geen onaanvaardbare overlast.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:3701](#)

JnB2018, 636

MK Rechtbank Den Haag, 28-06-2018, SGR 17/3754 en 17/3801

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.30 lid 1, 2.31 lid 1 aanhef en onder b

WABO-milieu. Ambtshalve wijziging vergunningvoorschriften omgevingsvergunning. Uit de tekst van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo volgt niet expliciet dat onder “de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu” ook kan worden begrepen de ontwikkeling van de kennis over de kwaliteit van het milieu. Ook nieuwe kennis over de milieugevolgen van de activiteiten van een inrichting grondslag kan evenwel grondslag zijn voor een ambtshalve actualisatie. Daarbij is van belang dat artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, blijkt de MvT bij het wetsvoorstel voor de Wabo tot doel heeft een zo groot mogelijke bescherming van het milieu te bewerkstelligen. Gelet op dit doel, is ook niet vereist dat er wetenschappelijke zekerheid bestaat over de exacte milieugevolgen.

Gelet op de wetssystematiek en parlementaire geschiedenis, zijn artikel 2.26, eerste lid en tweede lid, en artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder c, aanhef en 4°, van de Wabo ook van toepassing op de ambtshalve actualisatie van de omgevingsvergunning. Het i.c. door Rijkswaterstaat uitgebrachte advies is niet een bindend advies als bedoeld in artikel 2.26, tweede lid, van de Wabo. Verweerder was dan ook niet gehouden dit advies in acht te nemen.

Besluit waarbij verweerder een aantal voorschriften heeft gewijzigd die verbonden zijn aan een revisievergunning voor een inrichting ten behoeve van onder meer de productie van synthetische polymeren Teflon PFTE en Teflon FEP. (...)

Appellant sub 1 betoogt onder meer dat verweerder niet bevoegd is de vergunning ambtshalve te actualiseren. Artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo biedt uitsluitend grondslag voor actualisering bij ontwikkelingen van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu of wanneer er (negatieve) ontwikkelingen zijn van de kwaliteit van het milieu die een halt moeten worden toegeroepen. Deze ontwikkelingen moeten zich hebben voorgedaan na verlening van de revisievergunning. Aan deze voorwaarden wordt volgens Chemours niet voldaan. (...)

Uit het bestreden besluit volgt dat de aanleiding voor de actualisatie niet is de ontwikkeling (verslechtering) van de kwaliteit van het milieu zelf, maar dat uit nieuwe informatie blijkt dat E1 [Red.: emissie naar de lucht als gevolg van productie] slechter is voor het milieu dan aanvankelijk gedacht. De rechtbank stelt vast dat uit de tekst van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo niet expliciet volgt dat onder “de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu” ook kan worden begrepen de ontwikkeling van de kennis over de kwaliteit van het milieu. De rechtbank is evenwel van oordeel dat ook nieuwe kennis over de milieugevolgen van de activiteiten van een inrichting grondslag kan zijn voor een ambtshalve actualisatie. De rechtbank acht daarbij van belang dat artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, blijkt de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel voor de Wabo tot doel heeft een zo groot mogelijke bescherming van het milieu te bewerkstelligen (Kamerstukken II 2006/07, 30 844, nr. 3, p. 116). Gelet op dit doel, is naar het oordeel van de rechtbank ook niet vereist dat er wetenschappelijke zekerheid bestaat over de exacte milieugevolgen van E1. Voorts benadrukt de rechtbank dat niet alleen de effecten van E1 op de gezondheid van omwonenden van belang zijn, maar alle gevolgen van de emissie van deze stof voor de fysieke leefomgeving. (...)

Appellant sub 2 betoogt dat verweerder de lozingsnorm voor FRD-903 in het bestreden besluit had moeten beperken tot 20 kg/jaar. (...) Uit het advies van Rijkswaterstaat van 15 februari 2017 over het ontwerpbesluit volgt dat de lozingsnorm van 2.035 kg/jaar zal leiden tot overschrijding van de signaleringswaarde. Rijkswaterstaat heeft geadviseerd de lozing van FRD-903 per direct tot dit niveau te beperken en op korte termijn terug te brengen naar 20 kg/jaar. Dit advies is bindend op grond van artikel 2.26, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo, omdat het Protocol is gebaseerd op het Besluit kwaliteitseisen en monitoring water 2009, dat een algemene maatregel van bestuur is als bedoeld in dit artikel. Nu het advies van Rijkswaterstaat niet geheel in de vergunningvoorschriften is opgenomen, is het bestreden besluit in strijd met artikel 2.26 van de Wabo. (...)

Gelet op de wetssystematiek en parlementaire geschiedenis, zijn voornoemde bepalingen [Red.: artikel 2.26, eerste lid en tweede lid, en artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder c, aanhef en 4°, van de Wabo] ook van toepassing op de ambtshalve actualisatie van de omgevingsvergunning op grond van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. De rechtbank verwijst in dit verband tevens naar de MvT bij het wetsvoorstel voor de Wabo (Kamerstukken II 2006/07, 30 844, nr. 3, p. 116). (...)

Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit het advies van Rijkswaterstaat niet dat dit een bindend advies is als bedoeld in artikel 2.26, tweede lid, van de Wabo. De rechtbank overweegt daartoe dat Rijkswaterstaat niet heeft vermeld dat de twee onderdelen van het advies als voorschriften aan de omgevingsvergunning moeten worden verbonden. Ook overigens kan uit de bewoordingen van het advies niet worden afgeleid dat dit een bindend karakter heeft. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder niet gehouden was het advies van Rijkswaterstaat in acht te nemen. (...)

[ECLI:NL:RBDHA:2018:7464](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 27-06-2018, 201708057/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:2132](#));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 08-06-2018 (publ. 27-06-2018), UTR 17/3818 ([ECLI:NL:RBMNE:2018:2883](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Actualiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 22-06-2018 (publ. 26-06-2018), SHE 17/2286 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:3073](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 637

MK Rechtbank Oost-Brabant, 27-06-2018, SHE 18/704, SHE 18/706

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Noord-Brabant, eiser.

gemeenteraad van de gemeente Boekel, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 4.1 aanhef en onder a

Boswet 1 lid 5

Algemene Plaatselijke Verordening 2014 (APV)

WET NATUURBESCHERMING. De aanwijzing van het gehele grondgebied van de gemeente als bebouwde kom als bedoeld in hoofdstuk 4 van de Wnb is in strijd met de Wnb. Doordat de APV van toepassing is op het gehele grondgebied, geldt deze naast de Wnb. Dat kan verweerder verwarrend vinden, maar dit is wel het gevolg van een recente keuze van de maker van de Wnb (de Staten-Generaal).

[...] In hoofdstuk 4 van de Wnb zijn bepalingen opgenomen voor de bescherming van bomen en andere houtopstanden buiten de bebouwde kom. Gedeputeerde Staten van de provincie zien er op toe dat deze regels worden nageleefd. Deze regels zijn niet van toepassing binnen de bebouwde kom. Gemeenten moeten zelf regels bedenken om de bomen en andere houtopstanden binnen de bebouwde kom te beschermen. Dat gebeurt meestal in een APV. Hoofdstuk 4 van de Wnb is vanaf 1 januari 2017 in werking getreden en is de opvolger van de sindsdien vervallen Boswet. Op grond van artikel 1, vijfde lid, van de Boswet kon de gemeenteraad de grenzen van de bebouwde kom vaststellen. In het bestreden besluit heeft verweerder de grenzen van de bebouwde kom als bedoeld in hoofdstuk 4 van de Wnb vastgesteld. Ze vallen nu samen met de gemeentegrens. Daardoor is het gehele grondgebied van de gemeente Boekel bebouwde kom in de zin van hoofdstuk 4 van de Wnb en heeft eiser geen enkele bevoegdheid meer op basis van hoofdstuk 4 van de Wnb. Daarnaast heeft verweerder de bebouwde kom als bedoeld in hoofdstuk 3 van de Wnb vastgesteld. Deze grens loopt anders om te voorkomen dat in Boekel niet meer met een geweer mag worden gejaagd.

[...] Net zoals dat kon onder de Boswet, kan de gemeenteraad besluiten om de bebouwde kom op basis van de Wnb te wijzigen. Dit volgt uit artikel 4.1 van de Wnb. De aanwijzing van de bebouwde kom is een concretiserend besluit van algemene strekking, ofwel een besluit waartegen bezwaar kan worden gemaakt. [...]

De tekst van artikel 4.1 van de Wnb staat ogenschijnlijk niet in de weg aan het bestreden besluit. Dat artikel maakt het mogelijk om zonder goedkeuring van de provincie de bebouwde kom op grond van de Wnb vast te stellen. Onder de Boswet was vroeger wel goedkeuring van Gedeputeerde Staten vereist maar dat vereiste is in 2011 geschrapt. De rechtbank is echter van oordeel dat aanwijzing van het gehele grondgebied van de gemeente als bebouwde kom toch in strijd is met de Wnb. Hierdoor worden gebieden die niet bebouwd zijn of niet in de buurt van enige bebouwing liggen, toch als 'bebouwde kom' aangewezen. Het begrip 'bebouwde kom' is in de Wnb niet gedefinieerd. De rechtbank is van oordeel dat de aard van de omgeving zou moeten bepalen of een perceel of gebied al dan niet binnen de bebouwde kom valt en niet de plaats van het bekende blauwe verkeersbord. Zo wordt het begrip 'bebouwde kom' bij omgevingsvergunningen voor bouwen of bestemmingsplannen, ook uitgelegd. Van belang is waar de bebouwing feitelijk (nagenoeg) ophoudt. [...] Een gemeenteraad kan

alleen maar een gebied als 'bebouwde kom' aanwijzen als er in dat gebied daadwerkelijk een gebouw staat of binnen korte termijn gaat komen. Verweerder is daarom te ver gaan door de hele gemeente als bebouwde kom aan te wijzen.

Daarnaast is de handelwijze van verweerder ook niet de bedoeling geweest van de wetgever die een duidelijke rol voor Gedeputeerde Staten in gedachten heeft gehad voor de bescherming van de bomen en houtopstanden. [...]

[...] Doordat de APV van toepassing is op het gehele grondgebied, geldt deze naast de Wnb. Dat kan verweerder verwarrend vinden, maar dit is wel het gevolg van een recente keuze van de maker van de Wnb (de Staten-Generaal). De Wnb is immers pas op 1 januari 2017 in werking getreden. [...] De APV biedt inderdaad ook een bescherming van de kwaliteit van de bosgebieden, maar deze bescherming is wel gebaseerd op de momentopname van de kaart 'Beschermd Bomen Boekel 2017'. Ook het meldingenstelsel en de herplantplicht voor bomen in bosgebieden is in de APV en het Omgevingsplan onduidelijk geregeld. De APV voorziet niet in een ontheffingenstelsel zoals in artikel 4.5 van de Wnb is bepaald. De Wnb beschermt houtopstanden (niet alleen bomen maar ook struikgewassen) en niet alleen maar bomen. Tot slot beperkt APV zich tot een meldplicht voor de kap van bomen in bosgebieden terwijl de Wnb hier expliciet een herplantplicht aan verbindt.

Volgens de rechtbank klopt de grens die in het kader van hoofdstuk 3 van de Wnb die door verweerder is vastgesteld. Zo zijn er twee verschillende bebouwde komgrenzen Wnb in Boekel, maar dit kan de rechtbank wel accepteren. De gedachte van de bebouwde kom in hoofdstuk 3 van de Wnb (het bevorderen van de veiligheid) is immers een andere dan die van de bebouwde komgrens van hoofdstuk 4 van de Wnb (bescherming van het natuurbelang.) [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2018:3110](https://ecli.nl/RBOBR:2018:3110)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 27-06-2018, 201704233/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:2100](https://ecli.nl/RVS:2018:2100));
- ABRS, 27-06-2018, 201708945/1/A2 ([ECLI:NL:RVS:2018:2107](https://ecli.nl/RVS:2018:2107)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 638

MK CRvB, 21-06-2018, 17/8206 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 55I, 55Ib lid 1, 55v

Notitie tijdelijke tewerkstellingen in fase 2 (Notitie)

'Aanvulling werkinstructie inzake Tijdelijke tewerkstellingen in de periode tot 1 juli 2016' van 7 december 2016 (Aanvulling)

AMBTENARENRECHT. FUNCTIEVERGELIJKING. De korpschef heeft in de bijzondere, individuele, omstandigheden van dit geval in redelijkheid niet kunnen weigeren om toepassing te geven aan de in artikel 55v van het Barp neergelegde hardheidsclausule.

De Raad stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de door de korpschef gemaakte functievergelijking heeft plaatsgevonden in overeenstemming met de (...) wettelijke bepalingen en uitvoeringsafspraken. (...)

De Raad is, met de korpschef en anders dan appellante, van oordeel dat aan appellante voorafgaand aan 1 juli 2016 niet gedurende drie aaneengesloten jaren in overwegende mate de niveaubepalende elementen van de functie [functie 4], met als werkterrein [werkterrein], zijn opgedragen. Het beroep van appellante op de Notitie en de Aanvulling kan reeds hierom niet slagen.

Dit laat echter onverlet de bevoegdheid van de korpschef om, voor zover sprake is onbillijkheden van overwegende aard in individuele gevallen, met toepassing van de in artikel 55v van het Barp neergelegde hardheidsclausule - ook buiten de Notitie en de Aanvulling (en de daarin opgenomen voorwaarden) om - af te wijken van hoofdstuk VII.b van het Barp of de nadere regels ter uitvoering van dit hoofdstuk. (...)

Samengevat rijst het beeld op van een politiemedewerker die al zeer lange tijd - vanaf 2008 - werkzaam is geweest op het niveau van salarisschaal 8 (met doorgroeimogelijkheden naar salarisschaal 9), die als gevolg van haar ambitie om leidinggevende ervaring op te doen is terechtgekomen in de formeel op salarisschaal 7 gewaardeerde functie van groepschef [functie 1] en die verder als gevolg van haar (tijdelijke) plaatsing in een ontwikkel-/leerwerktraject richting de functie van [functie 5], salarisschaal 9, bij de [onderdeel] van de landelijke eenheid - anders dan haar directe collega's, die in een soortgelijke positie verkeerden - niet alsnog (bij wijze van 'correctieslag') in aanmerking is gebracht voor een functie in salarisschaal 8. Door deze gang van zaken is appellante tussen wal en schip geraakt. De Raad voegt hieraan nog toe dat een terugkeer van appellante - na beëindiging van haar ontwikkeltraject - naar haar formele functie in verband met haar medische situatie kennelijk onwenselijk, zo niet onmogelijk is. Het in het bestreden besluit door de korpschef ingenomen standpunt, dat dit aspect in de voorliggende besluitvorming niet mede een rol zou kunnen spelen, acht de Raad niet juist. De korpschef heeft al met al in de bijzondere, individuele, omstandigheden van dit geval in redelijkheid niet kunnen weigeren om toepassing te geven aan de in artikel 55v van het Barp neergelegde hardheidsclausule.

Aangevallen uitspraak vernietigd. De Raad voorziet zelf en plaatst appellante met ingang van 1 juli 2016 in de functie van [functie 4], met als werkterrein [werkterrein], salarisschaal 8.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1843](https://ecli.nl/crvb/2018/1843)

JnB2018, 639

MK Rechtbank Den Haag, 06-06-2018 (publ. 25-06-2018), SGR 16/2925
minister van Defensie, thans de staatssecretaris van Defensie, verweerder.

'Tijdelijke regeling tegemoetkoming en ondersteuning slachtoffers blootstelling chroom VI houdende stoffen defensie' (hierna: Coulanceregeling) 2.4

MILITAIR AMBTENARENRECHT. CHROOM VI. Eiser heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat hij tijdens de verf- en/of schuurwerkzaamheden, dan wel kort daarna, in de werkruimte aanwezig was om zijn werkzaamheden te verrichten. De rechtbank overweegt verder dat verweerder in gevallen waarin medewerkers niet zelf hebben gewerkt met chroom VI houdende stoffen maar wel aanwezig waren in ruimtes waarin met die stoffen werd gewerkt, heeft aangenomen dat zij zijn blootgesteld aan chroom VI houdende stoffen. Nu uit het voorgaande volgt dat eiser in aanraking is gekomen met chroom VI houdende stoffen, hij een geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel kan doen gelet op de duur en frequentie van de blootstelling, en hij een ziekte heeft die wordt genoemd in bijlage 2 van de Coulanceregeling, ziet de rechtbank aanleiding zelf in de zaak te voorzien. De rechtbank bepaalt dat eiser in aanmerking komt voor een vergoeding van € 5.000,-. De aandoening van eiser, allergisch contacteczeem, valt onder categorie 2 uit bijlage 2 van de Coulanceregeling. Op grond van artikel 2.4 van de Coulanceregeling, bedraagt de tegemoetkoming in dit geval het daaraan gekoppelde bedrag van € 5.000,-.
[ECLI:NL:RBDHA:2018:6641](https://ecli.nl/RBDHA:2018:6641)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 640

MK Rechtbank Gelderland, 13-06-2018 (publ. 25-06-2018), 17/5966

Raad van bestuur van het Uuv, verweerder.

Wet WIA

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 1 lid 1 aanhef en onder j
DAGLOON. INGEKOCHTE EXTRA VAKANTIE-UREN. BEGRIP "VERLOF". De rechtbank is van oordeel dat de door eiseres ingekochte extra vakantie-uren kunnen worden aangemerkt als 'verlof' in de zin van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder j, van het Dagloonbesluit. Daartoe acht de rechtbank redengevend dat eiseres en de werkgever zijn overeengekomen dat eiseres extra vakantie-uren kon inkopen. Dat het hier niet gaat om onbetaald verlof is hierbij niet relevant. Uit de Nota van Toelichting bij het Dagloonbesluit volgt immers dat onder verlof verschillende vormen van zowel betaald als onbetaald verlof vallen. Dit betekent dat verweerder een onjuiste uitleg heeft gegeven aan het begrip 'verlof'. De beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:2614](https://ecli.nl/RBGEL:2018:2614)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 641

MK CRvB, 12-06-2018 (publ. 25-06-2018), 16/6980 PW

college van burgemeester en wethouders van Helmond.

PW 9 lid 1, 18 lid 1, 18 lid 4 aanhef en onder g

Afstemmingsverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ Helmond 2015
(Afstemmingsverordening) 10

PARTICIPATIEWET. De gedraging van appellant tijdens het sollicitatiegesprek kan niet worden gekwalificeerd als het belemmeren van het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid. Het college is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat appellant de verplichting als bedoeld in artikel 18, vierde lid, aanhef en onder g, van de PW niet is nagekomen.

Het college heeft de bijstand van appellant verlaagd. Het college heeft daaraan ten grondslag gelegd dat appellant zich tijdens het sollicitatiegesprek bij [bedrijf 2] zodanig heeft gedragen dat hij niet in aanmerking is gekomen voor de functie en daarmee zijn kansen op werk heeft belemmerd door zijn gedrag.

Raad: Tussen partijen is niet in geschil - en ook de Raad gaat er gelet op het verhandelde ter zitting van uit - dat een proefplaatsing bij [bedrijf 2] met behoud van bijstand moet worden aangemerkt als een voorziening gericht op arbeidsinschakeling. De omstandigheid dat na goed functioneren tijdens een proefplaatsing een arbeidsovereenkomst bij [bedrijf 2] in het vooruitzicht zou worden gesteld, betekent niet dat aan een proefplaatsing met behoud van bijstand een andere kwalificatie toekomt. Na afloop van het sollicitatiegesprek bij [bedrijf 2] heeft B bericht niet met appellant verder te willen. Daarmee staat ook vast dat op 19 oktober 2015 geen sprake was van een aanbod van algemeen geaccepteerde arbeid door een werkgever. Verder is tussen partijen niet in geschil dat op 19 oktober 2015 geen sprake was van een aan appellant door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling bij [bedrijf 2]. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld en het college heeft geconcludeerd, kan de gedraging van appellant tijdens het sollicitatiegesprek niet (...) worden gekwalificeerd als het belemmeren van het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid. Als het gesprek op 19 oktober 2015 goed zou zijn verlopen, dan zou dit immers hebben geleid tot het aanbieden door het college aan appellant van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling in de vorm van een proefplaatsing bij [bedrijf 2]. De gemachtigde van het college heeft ter zitting uitdrukkelijk verklaard dat in dit geval de voorziening gericht op arbeidsinschakeling niet is aangeboden aan appellant. Dat na een goed functioneren tijdens een dergelijke proefplaatsing een aanbod van algemeen geaccepteerde arbeid zou kunnen volgen, staat in een te ver verwijderd verband van de verweten gedraging. Een mogelijk aanbod van algemeen geaccepteerde arbeid door [bedrijf 2] zou pas kunnen volgen na het goed doorlopen van de proefplaatsing, zijnde een onzekere in de toekomst gelegen omstandigheid.

Uit (...) volgt dat het college er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat appellant de verplichting als bedoeld in artikel 18, vierde lid, aanhef en onder g, van

de PW niet is nagekomen. Omdat, (...), naar het oordeel van het college geen aanbod tot proefplaatsing aan appelland is gedaan, wordt in dit geval niet toegekomen aan de vraag of appelland heeft voldaan aan de verplichting als bedoeld in artikel 18, vierde lid, aanhef en onder h, van de PW. Dit betekent dat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid en een toereikende feitelijke grondslag ontbeert.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1834](#)

JnB2018, 642

MK CRvB, 12-06-2018 (publ. 25-06-2018), 16/8016 PW

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

PW 17

PARTICIPATIEWET. HUISBEZOEK. MEDEWERKINGSVERPLICHTING. Dat appelland eerst zijn woning wilde opruimen en daarvoor een half uur nodig had, kan niet als een zwaarwegend belang worden aangemerkt. Appelland kan dan ook worden tegengeworpen dat hij geen medewerking heeft verleend aan een - onmiddellijk in aansluiting op het gesprek van 12 november 2015 - af te leggen huisbezoek. Door de weigering van appelland om medewerking te verlenen aan het huisbezoek, heeft hij de op hem ingevolge artikel 17 van de PW rustende medewerkingsverplichting geschonden. Het college heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het recht op bijstand niet was vast te stellen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1829](#)

JnB2018, 643

Rechtbank Gelderland, 14-06-2018 (publ. 25-06-2018), 17/6549

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Nijmegen, verweerder.

PW 19a lid 1 onder d ten eerste

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. Eiseres heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat haar zoon onderwijs volgt waarvoor, in ieder geval in het eerste jaar van deze opleiding, aanspraak op studiefinanciering bestaat in de zin van artikel 19a, eerste lid, onder d, ten eerste, van de PW. Dat de zoon die aanspraak niet te gelde heeft gemaakt omdat hij in het eerste jaar van zijn opleiding een ruime maandelijkse vergoeding ontvangt, doet aan het bestaan van die aanspraak niet af. Hetzelfde geldt voor het feit dat de zoon een (tijdelijke) aanstelling bij de politie heeft gekregen bij het starten van de opleiding. Gelet hierop heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat de zoon kostendeler is omdat zijn opleiding geen aanspraak geeft op studiefinanciering.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:2631](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 644

Rechtbank Gelderland, 20-06-2018, 17/1100

Raad van bestuur van de SvB te Amstelveen, verweerder.

EVRM 14

Anw 5, 14

ANW. GEEN RECHT OP ANW IN GEVAL VAN POSTMORTALE INSEMINATIE. De wetgever heeft er bewust voor gekozen om alleen de nabestaande die een kind heeft, jonger dan 18 jaar, dat geboren is voor of op de dag van overlijden van de verzekerde (of waarvan de vrouw zwanger was op de dag van overlijden van haar echtgenoot) als rechthebbende aan te merken op een financiële tegemoetkoming. Deze nabestaande komt ná het intreden van het verzekerde risico op overlijden van de verzekerde onverwacht alleen te staan voor de zorg van hun kind. De nabestaande die een kind heeft, jonger dan 18 jaar, dat verwekt is door middel van postmortale inseminatie komt niet pas eerst na de verwezenlijking van een verzekerd risico - het overlijden van de verzekerde - (onverwacht) alleen te staan voor de zorg voor hun kind. Op het moment van de keuze om postmortale inseminatie toe te passen staat reeds vast dat de biologische vader is overleden en is er geen sprake van het intreden van een onzekere gebeurtenis en verlies van gedeelde zorg en het niet (hebben) kunnen anticiperen daarop. Dat eiseres en [naam 1] wel geprobeerd hebben om voor zijn overlijden nog zwanger te raken maar dit niet gelukt is, doet daar niet aan af. De rechtbank is dan ook van oordeel dat voor het gemaakte onderscheid een redelijke en objectieve rechtvaardiging bestaat. Uit het voorgaande volgt dat de afwijzing van de aanvraag van eiseres voor een nabestaandenuitkering niet leidt tot een schending van artikel 14 van het EVRM.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:2718](https://ecli.nl/RBGEL:2018:2718)

JnB2018, 645

MK Rechtbank Gelderland, 18-06-2018 (publ. 25-06-2018), 16/7938

Raad van bestuur van de SvB te Amstelveen, verweerder.

Anw 3

ANW. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. De rechtbank is van oordeel dat de woonruimten van eiseres en [naam 3] elk voldoen aan de voorwaarden om als een zelfstandige woning als bedoeld in de Anw te kunnen worden aangemerkt. Het aan het bestreden besluit ten grondslag liggende oordeel dat eiseres en [naam 3] sinds 1 januari 2010 hun hoofdverblijf in dezelfde woning hadden, berust op onvoldoende feitelijke grondslag.

Verweerder heeft het recht van eiseres op een nabestaandenuitkering ingevolge de Anw ingetrokken en de teveel betaalde uitkering van eiseres teruggevorderd. Verweerder heeft aan de besluitvorming ten grondslag gelegd dat sprake is van een gezamenlijke huishouding tussen eiseres en [naam 3] en dat verweerder niet op de hoogte was van deze gezamenlijke huishouding.

Rechtbank: Uit de gedingstukken blijkt dat de woonruimten van eiseres en [naam 3] ten tijde als hier van belang ieder beschikten over een eigen ingang, terras, woonkamer, twee slaapkamers, keuken, douche en toilet. De beide woonruimten waren van elkaar

gescheiden door een afsluitbare tussendeur. Er is een tussenmeter aanwezig voor het gas. Of hiervan bij het water en de elektriciteit ook sprake is, is niet bekend. Op grond van de (...) vermelde gegevens is de rechtbank van oordeel dat de woonruimten van eiseres en [naam 3] elk voldoen aan de voorwaarden om als een zelfstandige woning als bedoeld in de Anw te kunnen worden aangemerkt. De rechtbank acht de omstandigheid dat sprake is van gemeenschappelijke nutsvoorzieningen als gas, water en elektriciteit niet doorslaggevend. Voorts vormt de aanwezigheid van verbindingsdeuren tussen beide wooneenheden op zichzelf onvoldoende grondslag voor de conclusie dat de woonruimten van eiseres en [naam 3] als één woning moeten worden gezien.

De rechtbank overweegt vervolgens dat het hebben van verschillende woonruimten op zichzelf aan het hebben van hoofdverblijf in dezelfde woning niet in de weg hoeft te staan. In dat geval zal echter redelijkerwijs aannemelijk moeten zijn dat desondanks toch een feitelijke situatie van samenwoning bestaat doordat slechts een van beide ter beschikking staande woningen door beiden als hoofdverblijf wordt gebruikt. Voor de rechtbank is op grond van de bevindingen van verweerder onvoldoende aannemelijk geworden dat eiseres en [naam 3] een zodanig gebruik van hun woningen maakten dat zij de facto in een van beide woningen samenwoonden.

Gelet op vorenstaande (...) is de rechtbank van oordeel dat het aan het bestreden besluit ten grondslag liggende oordeel dat eiseres en [naam 3] sinds 1 januari 2010 hun hoofdverblijf in dezelfde woning hadden, op onvoldoende feitelijke grondslag berust. Het beroep tegen het bestreden besluit is gegrond en het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:2667](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 646

MK Rechtbank Gelderland, 18-06-2018 (publ. 25-06-2018), 18/23

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Culemborg, verweerder.

WMO 2015 2.3.6 lid 5 aanhef en onder b

WMO 2015. WEIGERING PGB. De rechtbank stelt vast dat verweerder het pgb heeft geweigerd op grond van artikel 2.3.6, vijfde lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015. Dit artikel spreekt uitdrukkelijk over de situatie dat verweerder eerder toepassing heeft gegeven aan artikel 2.3.10 van de Wmo 2015. Nu ten tijde van het bestreden besluit geen sprake was van de in dat artikel omschreven situatie, kon verweerder niet op deze grond het pgb weigeren. De rechtbank ziet in de wetsgeschiedenis of anderszins geen aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder deze bevoegdheid ook heeft als de beslissing tot intrekking nog niet daadwerkelijk is genomen. Dat intern al bekend was dat hieraan toepassing zou worden gegeven, acht de rechtbank daarvoor dan ook onvoldoende. De beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:2665](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 647

MK ABRS, 27-06-2018, 201700932/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir)

Uitvoeringsregeling Awir 5a, aanhef en onder a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. De Afdeling formuleert voor de rechtspraak de regel dat in de situatie waarin de Belastingdienst/ Toeslagen heeft verzuimd binnen de termijn van vijf jaar een definitief vaststellingsbesluit te nemen, waardoor het voor betrokkene niet mogelijk is een verzoek om herziening binnen de in artikel 5a genoemde termijn in te dienen, aan de belangen van de rechtzoekende recht wordt gedaan indien hem in beginsel een termijn van één jaar wordt gegund om desgewenst alsnog om herziening te vragen.

[...] [Afwijzing] herziening van de definitieve berekening kinderopvangtoeslag over de jaren 2008 en 2009 [...].

[...] gelet op het in artikel 5a van de Uitvoeringsregeling Awir dwingendrechtelijk bepaalde, [is] een verzoek om herziening te laat [...] gedaan indien dit na de vijfjaarstermijn is ingediend. De Afdeling ziet zich echter gesteld voor de vraag hoe moet worden omgegaan met de situatie waarin de Belastingdienst/Toeslagen heeft verzuimd binnen de termijn van vijf jaar een definitief vaststellingsbesluit te nemen, waardoor het voor betrokkene niet mogelijk is een verzoek om herziening binnen de in artikel 5a genoemde termijn in te dienen. In het geval van [appellant sub 2] doet zich die situatie voor.

[...] De achtergrond van de bijzondere mogelijkheid van herziening in de Awir is het bieden van een algemeen vangnet ter correctie van situaties waarin een tegemoetkoming te laag is vastgesteld. Hiermee wordt bijvoorbeeld bereikt dat een te laat ingediend bezwaarschrift van een rechtzoekende die van mening is dat de aan hem toegekende toeslag tot een te laag bedrag is vastgesteld, toch inhoudelijk kan worden beoordeeld (zie de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 21a van de Awir bij de Overige fiscale maatregelen 2011, Kamerstukken II 2010/11, 32 505, nr. 3, blz. 13). Indien de Belastingdienst/Toeslagen kort voor of op enig moment na het verstrijken van de vijfjaarstermijn een besluit neemt over de definitieve vaststelling, wordt de mogelijkheid om herziening te verzoeken in feite illusoir gemaakt. Een dergelijke situatie is niet uitzonderlijk. Het is in lijn met de bedoeling van de herzieningsmogelijkheid van artikel 21a van de Awir en daarom gerechtvaardigd om in zo'n situatie niet strak vast te houden aan de termijn van artikel 5a van de Uitvoeringsregeling Awir. De Belastingdienst/Toeslagen heeft dit ook onderkend. Gelet op de achtergrond van de

herzieningsmogelijkheid en ter voorkoming van willekeur, acht de Afdeling het, anders dan de Belastingdienst/Toeslagen thans doet, evenwel gewenst om een vaste termijn te hanteren waarbinnen na de vijf jaar nog herziening kan worden gevraagd. Uit een oogpunt van rechtszekerheid moet het een harde termijn zijn, waarvan afwijking ten gunste van de rechtzoekende onder bijzondere omstandigheden niettemin mogelijk moet zijn. De Afdeling acht een termijn van in beginsel een jaar redelijk. De Afdeling zal daarom voor de rechtspraak de regel formuleren dat in een geval als hier aan de orde, waarbij de Belastingdienst/Toeslagen de tegemoetkoming niet binnen vijf jaar na de laatste dag van het berekeningsjaar waarop de tegemoetkoming betrekking heeft definitief heeft berekend en vastgesteld en dus de wettelijke termijn voor het indienen van een verzoek om herziening reeds is verstreken en waarin de wet- of regelgever niet heeft voorzien, aan de belangen van de rechtzoekende recht wordt gedaan indien hem in beginsel een termijn van één jaar wordt gegund om desgewenst alsnog om herziening te vragen. De termijn wordt berekend vanaf de datum van het besluit waarbij de tegemoetkoming definitief is berekend en vastgesteld. Deze termijn dient uit oogpunt van rechtsgelijkheid ook te worden toegepast voor die gevallen waarin de tegemoetkoming weliswaar binnen de vijfjaarstermijn, maar meer dan vier jaar na het berekeningsjaar definitief is vastgesteld. Aldus heeft een rechtzoekende altijd minimaal een jaar de mogelijkheid om herziening te vragen.

De hiervoor [...] geformuleerde regel leidt ertoe dat de door [appellant sub 2] gedane verzoeken om herziening, die nog net geen jaar (toeslagjaar 2008) respectievelijk 8 maanden (toeslagjaar 2009) na de besluiten tot definitieve vaststelling van de tegemoetkomingen hebben plaatsgevonden, tijdig zijn ingediend. De Belastingdienst/Toeslagen moet de verzoeken om herziening daarom in behandeling nemen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2140](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB2018, 648

MK Rechtbank Den Haag, 26-06-2018, SGR 17/6834 en 17/15049

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN 14, 22a, 22b

Vw 2000 67

Awb 6:11, 6:16

VWEU 20, 21 lid 1

Handvest voor de grondrechten van de EU 47, 52

RWN. Kennisgevingsprocedure intrekking Nederlandschap. Nu de rechtbank concludeert dat de beperking van het recht op effectieve rechtsbescherming niet gerechtvaardigd is, verklaart de rechtbank artikel 22a, derde lid, van de RWN onverbindend wegens strijdigheid met het Unierecht, in het bijzonder artikel 47 van het Handvest. Dit houdt in dat er geen wettelijke grondslag is

voor de ingediende beroepschriften. De rechtbank zal de beroepschriften dan ook niet-ontvankelijk verklaren.

Bij besluiten van 11 september 2017 heeft verweerder het Nederlandschap van [B] (hierna B) ingetrokken en hem ongewenst verklaard. Van deze besluiten heeft verweerder de rechtbank op grond van artikel 22a, derde lid, van de Rijkswet op het Nederlandschap (RWN) in kennis gesteld. Deze kennisgeving wordt gelijkgesteld met een door B ingesteld beroep. [...]

Naar het oordeel van de rechtbank is sprake van een situatie die door het Unierecht wordt beheerst. De artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie zijn van toepassing op het intrekken van het Nederlandschap, nu B hierdoor zijn primaire hoedanigheid van burger van de Unie verliest (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 19 april 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1098](#))). Ten aanzien van de ongewenstverklaring overweegt de rechtbank dat daarmee de vrijheid van inreis en verblijf van een Unieburger als bedoeld in richtlijn 2004/38 wordt ingeperkt, waarmee het besluit tot ongewenstverklaring binnen het toetsingskader van de richtlijn valt. De rechtbank overweegt dat het beginsel van effectieve rechtsbescherming volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie een algemeen beginsel van Unierecht is, dat voortvloeit uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten, en dat ook is neergelegd in de artikelen 6 en 13 van het EVRM [...]. [...]

De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of sprake is van beperkingen van het beginsel van effectieve rechtsbescherming. De rechtbank beantwoordt deze vraag bevestigend. Hiertoe overweegt zij het volgende.

De intrekking van de nationaliteit is een zeer ingrijpende maatregel voor B en daarom is effectieve rechtsbescherming van groot belang. De rechtbank stelt vast dat in artikel 22a van de RWN een rechtsgang is neergelegd die afwijkt van de in het bestuursprocesrecht gebruikelijke rechtsgang, welke immers vereist dat een belanghebbende na bekendmaking van een besluit zelfstandig dan wel bij gemachtigde beroep instelt. In artikel 22a van de RWN is geregeld dat de door verweerder aan de rechtbank gezonden kennisgeving van het besluit geldt als beroepschrift. Deze procedure laat de mogelijkheid open dat de belanghebbende niet op de hoogte is van het besluit en de daartegen ingestelde procedure en geen contact heeft met de door de rechtbank toegevoegde raadsman of de door bloedverwanten gekozen raadsman. Ook in deze procedure is niet gebleken dat B op de hoogte is van de onderhavige beroepsprocedure dan wel contact heeft gehad met de aangewezen raadsman. Dit heeft als gevolg dat hij tijdens de procedure bij de rechtbank niet zelf, of door tussenkomst van een gemachtigde, feiten en omstandigheden naar voren kan brengen die van belang zijn voor de beoordeling van de evenredigheid van het verlies van de rechten die een Unieburger heeft op grond van het Unierecht. Evenmin kan hij feiten en omstandigheden die van belang zijn in het kader van de ongewenstverklaring naar voren brengen. Voorts is de bestuursrechter niet in staat het besluit integraal te beoordelen nu B niet de voor hem van belang zijnde feiten en omstandigheden heeft kunnen inbrengen. In de wetsgeschiedenis van de wijziging van de RWN is opgenomen dat met de mogelijkheid van het geven van een last tot aanwijzing van een raadsman door de rechtbank in alle gevallen wordt gegarandeerd dat een raadsman de belangen van de betrokkene kan vertegenwoordigen in de

beroepsprocedure. Nu echter ook deze raadsman geen contact heeft met de belanghebbende komt dit niet tegemoet aan de bezwaren die kleven aan een procedure waarvan de belanghebbende niet op de hoogte is en geen eigen inbreng heeft. Gelet op het voorgaande komt de rechtbank tot de conclusie dat de procedure op grond van artikel 22a van de RWN een beperking inhoudt van het recht op hoor- wederhoor en beperkt doeltreffend is.

De rechtbank ziet zich vervolgens voor de vraag gesteld of de beperkingen van het beginsel van effectieve rechtsbescherming zoals overwogen in rechtsoverweging 7.1 gerechtvaardigd zijn. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. Daartoe overweegt de rechtbank dat de beperkingen een inbreuk maken op de kernwaarden van een eerlijk proces en verweerder de noodzaak van deze inbreuk niet heeft aangetoond. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting verklaard dat een doel van artikel 22a van de RWN is dat de in deze procedure aan de orde zijnde besluiten tot denaturalisatie en ongewenstverklaring, na hun bekendmaking door publicatie in de Staatscourant, vrij snel vast komen te staan. Indien deze procedure niet zou worden gevolgd, kan B op enig moment alsnog rechtsmiddelen tegen de besluiten indienen. De rechtbank is van oordeel dat de belangen van de Nederlandse staat bij het onherroepelijk worden van de onderhavige besluiten de inbreuk op de effectieve rechtsbescherming niet rechtvaardigen. Immers ingevolge artikel 6:16 van de Awb treden de rechtsgevolgen van de besluiten onmiddellijk na bekendmaking in werking en hebben de besluiten onverminderd rechtskracht. B kan reeds na het bekend maken van de besluiten in de Staatscourant geen gebruik maken van de aan het Nederlanderschap verbonden rechten en heeft ook geen recht op toegang tot Nederland, zodat het belang van bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid is gewaarborgd. Ook indien B alsnog een rechtsmiddel indient, heeft dit geen schorsende werking. Het belang van verweerder om binnen een afgebakend tijdsbestek duidelijkheid te verkrijgen over de rechtmatigheid van de bestreden besluiten, weegt niet op tegen het belang van B om in persoon of bij gemachtigde een procedure te kunnen voeren.

De rechtbank is voorts van oordeel dat de kennisgevingsprocedure niet noodzakelijk is met het oog op de rechtsbescherming van B. Immers op grond van artikel 6:11 van de Awb heeft B de mogelijkheid om, indien wordt voldaan aan de voorwaarden van dit artikel, een ontvankelijk beroep in te stellen op het moment dat hij op de hoogte raakt van het besluit. Op dat moment kan hij zelf, indien hij van dit recht gebruik wil maken, feiten en omstandigheden tegen de intrekking van het Nederlanderschap en de ongewenstverklaring naar voren brengen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat hiermee voldoende is gewaarborgd dat een besluit tot intrekking van het Nederlanderschap en ongewenstverklaring als hier aan de orde door de rechtbank kan worden getoetst.

Evenmin kan worden geconcludeerd dat de belangen van B maken dat de rechtbank binnen afzienbare tijd de besluiten beoordeelt. Anders dan de kennisgevingsprocedure neergelegd in artikel 94 van de Vreemdelingenwet, is in de onderhavige procedure geen sprake van vrijheidsontneming waarbij de rechter de rechtmatigheid daarvan altijd binnen afzienbare tijd dient te beoordelen (habeas corpus beginsel). Er bestaat geen bezwaar tegen het op een later moment alsnog voeren van de beroepsprocedure, waarbij

B alle voor hem relevante omstandigheden naar voren kan brengen. Daarbij komt dat de door de rechtbank aan het beroep van de vreemdeling van wie de vrijheid is ontnomen toegevoegde raadsman contact kan hebben met de gedetineerde vreemdeling en de vreemdeling door de rechtbank zelf kan worden gehoord, terwijl de in het kader van artikel 22a van de RWN door de rechtbank aan het beroep van B toegevoegde raadsman geen contact heeft met hem en zich er evenmin als de rechtbank van kan vergewissen dat de persoon voor wie hij opkomt een procesbelang heeft bij het beroep. Nu de rechtbank concludeert dat de beperking van het recht op effectieve rechtsbescherming niet gerechtvaardigd is, verklaart de rechtbank artikel 22a, derde lid, van de RWN onverbindend wegens strijdigheid met het Unierecht, in het bijzonder artikel 47 van het Handvest. Dit houdt in dat er geen wettelijke grondslag is voor de ingediende beroepschriften. De rechtbank zal de beroepschriften dan ook niet-ontvankelijk verklaren.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:7615](https://ecli.nl/RBDHA:2018:7615)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

JnB2018, 649

MK ABRS, 27-06-2018, 201601765/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:10a, 5:20

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.50 lid 2, 1.61, 1.72

Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 (Regeling) 6

WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. Bestuurlijke boete. Wanneer door een toezichthouder de cautie moet worden gegeven en welk gevolg door de bestuursrechter moet worden verbonden aan het feit dat de cautie ten onrechte achterwege is gebleven.

Het college heeft niet overeenkomstig het beleid gehandeld door zonder een eerdere waarschuwing een boete op te leggen.

[...] bestuurlijke boete [...] opgelegd wegens twee overtredingen van de Wkcp.

[...] De Afdeling ziet aanleiding eerst de vraag te beantwoorden wanneer door een toezichthouder de cautie moet worden gegeven en welk gevolg door de bestuursrechter moet worden verbonden aan het feit dat de cautie ten onrechte achterwege is gebleven.

Uit artikel 5:10a van de Awb volgt dat de cautieplicht bestaat wanneer naar objectieve maatstaven door een redelijk waarnemer kan worden vastgesteld dat de betrokkene wordt verhoord met het oog op het aan hem opleggen van een bestraffende sanctie.

Blijft in een zodanig geval de cautie ten onrechte achterwege, dan kan de verklaring van de betrokkene in de regel niet worden gebruikt als bewijs voor de feiten die aan de sanctie ten grondslag zijn gelegd.

De Afdeling overweegt voorts dat evenmin voor zodanig bewijs kan worden gebruikt de verklaring die de betrokkene onder dwang heeft afgelegd. Dat is bijvoorbeeld het geval als de betrokkene op grond van artikel 5:20, eerste lid, van de Awb gehouden was een

verklaring af te leggen. De Afdeling sluit hiermee aan bij het arrest van de Hoge Raad van 12 juli 2013, [ECLI:NL:HR:2013:BZ3640](#), de rechtsoverwegingen 3.7 en 3.8.

Uit het inspectierapport van [...] blijkt dat de inspecteur tijdens het inspectiebezoek uitsluitend vragen heeft gesteld aan werknemers van [appellante]. Deze werknemers hebben de vragen niet namens de houder, [appellante], beantwoord. [appellante] is dus niet verhoord met het oog op het aan haar opleggen van een bestuurlijke boete. Reeds hierom bestaat er geen grond vanwege het ontbreken van de cautie de door de werknemers afgelegde verklaringen uit te sluiten van het bewijs in de boetezaak tegen [appellante].

[...] Op grond van het vorenstaande komt de Afdeling tot de slotsom dat niet kan worden vastgesteld dat het college [appellante] overeenkomstig het Afwegingsmodel een waarschuwing heeft gegeven. Het moet er daarom voor worden gehouden dat het college niet overeenkomstig het beleid heeft gehandeld door zonder een eerdere waarschuwing een boete op te leggen. Het college kon daarom bij het besluit [...] geen boete aan [appellante] opleggen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2115](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 650

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 05-06-2018 (publ. 25-06-2018),
SGR AWB 18/3487

burgemeester van Den Haag, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 6 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Wob-verzoek over informatie steekpartij. Verzoek om voorlopige voorziening afgewezen. Verzoekster heeft verweerder een termijn van vijf dagen gegeven in haar Wob-verzoek. Verzoekster is er niet in geslaagd te onderbouwen waarom sprake is van een dusdanig spoedeisend belang dat verweerder op een (veel) kortere dan de wettelijke termijn van vier weken ingevolge artikel 6, eerste lid van de Wob een beslissing dient te nemen op het Wob-verzoek. De genoemde belangen van de nieuwswaarde, de nieuwsvoorziening en het publieke debat zijn in dat opzicht in dit geval niet voldoende.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:6657](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 651

MK ABRS, 25-06-2018, 201700748/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9

Richtlijn 2004/38/EG 3, 7, 8, 9, 10

Vb 2000 8.7, 8.12, 8.13

VV 2000 7.2a

REGULIER. Staatssecretaris mag de afgifte een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000, weigeren wanneer een verklaring van inschrijving van de Unieburger waarbij de vreemdeling wil verblijven ontbreekt.

De vreemdeling heeft de Kameroense nationaliteit. Zij beoogt verblijf bij haar in Nederland verblijvende echtgenoot, die de Letse nationaliteit heeft (hierna: referent). De reden waarom de staatssecretaris heeft geweigerd een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) af te geven, is dat de vreemdeling de verklaring van inschrijving van referent als burger van de Europese Unie niet heeft overgelegd. Uit de systemen blijkt volgens de staatssecretaris ook niet dat referent is geregistreerd als burger van de Unie. De vreemdeling meent dat het ingevulde formulier voor registratie als burger van de Unie voor de staatssecretaris genoeg had moeten zijn om het document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 af te geven. In geschil is of de staatssecretaris de verklaring van inschrijving terecht heeft geëist of genoeg had moeten nemen met het ingevulde formulier voor registratie. [...] De artikelen 8.12, vierde, vijfde en zesde lid en 8.13, eerste, tweede en derde lid, van het Vb 2000 en artikel 7.2a van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: VV 2000) zijn een implementatie van de artikelen 8 en 10 van de Verblijfsrichtlijn. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Verblijfsrichtlijn volgt dat de inschrijving van burgers van de Unie niet is bedoeld om het verblijfsrecht te bewijzen, maar om de lidstaten die dit wensen in staat te stellen de verplaatsingen van de bevolking na te gaan. De inschrijving kan worden geweigerd, als de burger van de Unie niet bij machte is de in artikel 8 van de Verblijfsrichtlijn genoemde documenten over te leggen (Raadsdocument 10572/02 van 10 juli 2002, blz. 23-24, www.consilium.europa.eu). [...] De hiervoor genoemde weigeringsmogelijkheid vergt een beoordeling van de documenten van de referent en dat maakt al dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het standpunt van de vreemdeling niet kan worden gevolgd dat referent geregistreerd staat als burger van de Unie op de enkele grond dat het formulier voor registratie als burger van de Unie is ingevuld, terwijl van een verklaring van inschrijving niet gebleken is. [...] Omdat artikel 8.13, derde lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000 voor de afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 een verklaring van inschrijving vereist van de Unieburger waarbij de vreemdeling wil verblijven, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris dit document in dit geval terecht heeft geweigerd, omdat die verklaring ontbreekt. [...] De grief faalt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2097](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB2018, 652

MK ABRS, 27-06-2018, 201702052/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 62, 66a

Vb 2000 6.5a

INREISVERBOD. De door de Afdeling uit het arrest Z.Zh. en I.O. afgeleide onderzoeks- en motiveringsplicht is ook van toepassing in een zaak als de onderhavige, waar de staatssecretaris de vreemdeling geen vertrektermijn onthoudt en dus niet verplicht is een inreisverbod uit te vaardigen, maar dat, gelet op artikel 66a, tweede lid, van de Vw 2000, wel doet.

De Afdeling heeft eerder overwogen dat de staatssecretaris met de uitvaardiging van een inreisverbod, ongeacht de duur daarvan, het Unierecht toepast, en dat alle in artikel 6.5a, derde of vierde lid, van het Vb 2000 en artikel 66a, zevende lid, van de Vw 2000 vermelde gronden verband houden met de openbare orde (uitspraken van 8 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3012](#) en 4 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1725](#)). Daarom is in de uitspraak van 4 juli 2017 overwogen dat de door de Afdeling uit het arrest Z.Zh. en I.O. [HvJEU, 11 juni 2015, [ECLI:EU:C:2015:377](#)] afgeleide onderzoeks- en motiveringsplicht ook van toepassing als de staatssecretaris verplicht is een inreisverbod uit te vaardigen omdat hij een vreemdeling een vertrektermijn onthoudt, en vervolgens artikel 6.5a, derde of vierde lid, van het Vb 2000, dan wel artikel 66a, zevende lid, van de Vw 2000 of een combinatie van die bepalingen toepast.

De onder [hiervoor] beschreven onderzoeks- en motiveringsplicht is ook van toepassing in een zaak als de onderhavige, waar de staatssecretaris de vreemdeling geen vertrektermijn onthoudt en dus niet verplicht is een inreisverbod uit te vaardigen, maar dat, gelet op artikel 66a, tweede lid, van de Vw 2000, wel doet. Ook in deze zaak heeft de staatssecretaris immers de duur van dat inreisverbod vastgesteld met toepassing van artikel 6.5a, vierde lid, van het Vb 2000, en aan dat inreisverbod de in artikel 66a, zevende lid, van de Vw 2000 bedoelde rechtsgevolgen verbonden. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat de staatssecretaris had moeten motiveren waarom het persoonlijke gedrag van de vreemdeling voldoende werkelijk, voldoende actueel en voldoende ernstig is om de duur van het tegen haar uitgevaardigde inreisverbod te rechtvaardigen. Niet in geschil is dat de staatssecretaris een dergelijke beoordeling niet heeft verricht.

[ECLI:NL:RVS:2018:2152](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 653

MK ABRS, 29-06-2018, 201800622/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. In dit geval is niet voldaan aan de maatstaf in de uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1911](#). Om die reden bestond een concreet aanknopingspunt voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening waardoor de terugkeerprocedure niet kon worden toegepast en evenmin een inreisverbod tegen hem kon worden uitgevaardigd.

Blijkens de Eurodac-bevraging en de processen-verbaal van verhoor en gehoor was bekend dat de vreemdeling in de voorliggende zaak in België asiel had gevraagd. Tijdens het verhoor en gehoor heeft hij te kennen gegeven om die reden naar België te willen vertrekken. De vreemdeling is toen niet uitgelegd dat hij, gelet op de situatie waarin hij is aangetroffen, wordt geacht geen prijs meer te stellen op een beslissing op zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hem is evenmin verteld dat hij in Nederland een wens om internationale bescherming naar voren kan brengen. De staatssecretaris heeft hem niet uitdrukkelijk in de gelegenheid gesteld een asielaanvraag in te dienen. Daarmee is niet voldaan aan de maatstaf in de uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:1911](#)] zodat er niet van kan worden uitgegaan dat de vreemdeling zijn bij de Belgische autoriteiten ingediende verzoek om internationale bescherming heeft ingetrokken. Om die reden bestond een concreet aanknopingspunt voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening. De rechtbank heeft niet onderkend dat om die reden de terugkeerprocedure niet kon worden toegepast. De vreemdeling kon niet worden opgedragen de Europese Unie te verlaten en evenmin kon een inreisverbod tegen hem worden uitgevaardigd. Voorts betekent dit dat de vreemdeling op een onjuiste grondslag in bewaring is gesteld wat de maatregel van meet af aan onrechtmatig maakt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2173](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum met zaaknummer 201800629/1/V3, [ECLI:NL:RVS:2018:2172](#).

JnB2018, 654

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 23-05-2018, NL18.3974

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

Vb 2000 3.109b lid 4, 3.110

ASIEL. De rechtbank is van oordeel dat verweerder de AA-termijn heeft overschreden als genoemd in artikel 3.110 van het Vreemdelingenbesluit 2000.

In de zaak van eiser heeft de opschorting van de AA-procedure ruim vijf weken geduurd. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat de termijn van opschorting langer is geweest dan een week vanwege de grote instroom van Cubaanse zaken binnen de grensprocedure, waardoor er meer tijd nodig was voor het regelen van praktische zaken om de procedure in de open AA-procedure te kunnen voortzetten. Verweerder heeft erkend dat de duur van de opschorting van de AA-procedure niet enkel het gevolg was van het regelen van praktische zaken om eiser over te kunnen plaatsen naar een asielzoekerscentrum, waarvoor die opschorting is bedoeld, maar veeleer het gevolg was

van capaciteitsgebrek in relatie tot het grote aantal aanvragen in die periode. Daarbij heeft de opschorting veel langer geduurd dan het uitgangspunt van één week. [...] Een opschorting voor de duur van ruim vijf weken acht de rechtbank niet in overeenstemming met het karakter van de AA-procedure, waarin in beginsel binnen acht dagen onderzoek wordt verricht naar de asielaanvraag en daarop een besluit wordt genomen.

[...] De rechtbank concludeert uit het voorgaande dat verweerder in strijd met artikel 3.109b, vierde lid, Vb heeft gehandeld en de in artikel 3.110 Vb genoemde termijn heeft overschreden. De rechtbank ziet echter aanleiding het geconstateerde gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te passeren, omdat aannemelijk is dat eiser door het gebrek niet is benadeeld. [...]

Uit het oordeel dat verweerder de termijn van de AA-procedure heeft overschreden volgt dat artikel 83b, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw), op grond waarvan de rechtbank uitspraak doet binnen vier weken na het instellen van het beroep, niet van toepassing is. De rechtbank doet daarom in dit geval uitspraak binnen de termijnen als bedoeld in artikel 83b, tweede lid, Vw en artikel 8:66 Awb. Uit de overschrijding van de termijn van de AA-procedure volgt verder dat de hoger beroepstermijn van één week niet van toepassing is (artikel 69, tweede lid, aanhef en onder a, Vw). Op grond van artikel 69, eerste lid, Vw bedraagt daarom de termijn voor het instellen van hoger beroep tegen deze uitspraak vier weken.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:7613](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB2018, 655

MK ABRS, 27-06-2018, 201607367/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

MEDISCH ADVIES. Gewicht advies FMMU en een rapport van het iMMO bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Aanpassing van het toetsingskader met betrekking tot het vermogen om coherent te verklaren. Bevestiging en verduidelijking van het toetsingskader met betrekking tot medisch steunbewijs.

Deze uitspraak gaat over de vraag welk gewicht toekomt aan een advies van de Forensisch Medische Maatschappij Utrecht (hierna: de FMMU) en een rapport van het instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek (hierna: het iMMO) bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling. Daarmee heeft deze uitspraak ook betekenis voor andere zaken waarin een advies voorligt van de FMMU of een vreemdeling een rapport van het iMMO (hierna: een iMMO-rapport) heeft overgelegd. [...] Ter beantwoording van de opgeworpen vragen heeft de Afdeling zich ter zitting laten voorlichten over de werkwijze van de FMMU en het iMMO bij het tot stand brengen van adviezen, en de manier waarop de staatssecretaris dergelijke adviezen betreft bij het horen en het beslissen. [...]

Het vermogen om coherent te verklaren: aanpassing toetsingskader

Het toetsingskader, neergelegd in de uitspraak van 28 mei 2015,

[ECLI:NL:RVS:2015:1783](#) houdt in dat de staatssecretaris ervan mag uitgaan dat een

overeenkomstig het Protocol opgesteld FMMU-advies, voldoet aan de vanuit een oogpunt van vakkundigheid te stellen eisen en zorgvuldig tot stand is gekomen. Indien de staatssecretaris bij het horen het FMMU-advies in acht neemt, en als uit de verslagen van de gehoren niet blijkt dat de vreemdeling onmiskenbaar niet in staat is geweest zijn asielrelaas naar voren te brengen en vragen daarover te beantwoorden, mag de staatssecretaris zich baseren op de verklaringen die de vreemdeling tijdens de gehoren heeft afgelegd. Een iMMO-advies dat is opgesteld ná de gehouden gehoren doet hieraan, wegens het tijdsverloop tussen de gehoren en dat iMMO-advies, niet af.

In het licht van de ter zitting gegeven toelichting op de werkwijzen van de FMMU en het iMMO ziet de Afdeling aanleiding om dit toetsingskader als volgt aan te passen.

Uitgangspunt blijft dat zowel de staatssecretaris als de bestuursrechter ervan mag uitgaan dat een overeenkomstig het Protocol opgesteld FMMU-advies voldoet aan de vanuit een oogpunt van vakkundigheid te stellen eisen en zorgvuldig tot stand is gekomen. Het Protocol bevat immers opleidings- en ervaringseisen voor het medisch personeel van de FMMU, schrijft voor dat elk advies door een arts moet worden gecontroleerd en dat gebruik wordt gemaakt van een onderzoeksformulier, waarmee een consistente werkwijze is gewaarborgd. Als de verpleegkundige van de FMMU tijdens het onderzoek van de vreemdeling vaststelt dat de vreemdeling bekend is met ernstige psychiatrische klachten en signalen krijgt dat de vreemdeling mogelijk niet in staat is coherent te verklaren, moet de verpleegkundige de vreemdeling verwijzen naar een voor de FMMU werkzame arts, psycholoog of psychiater. Van deze signalen moet melding worden gemaakt in het FMMU-advies evenals welke arts, psycholoog of psychiater de vreemdeling heeft gezien. Als geen psycholoog of psychiater beschikbaar is, moet daarvan eveneens melding worden gemaakt in het advies.

De staatssecretaris moet zich onveranderd ingevolge artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht ervan vergewissen dat een door de FMMU uitgebracht advies naar totstandkoming zorgvuldig en naar inhoud inzichtelijk en concludent is.

Als de vreemdeling ná het uitbrengen van het FMMU-advies, maar vóór het afnemen van de gehoren medische informatie inbrengt die de FMMU niet bekend was ten tijde van het opstellen van dat advies, vereist de zorgvuldigheid dat de staatssecretaris onderzoekt wat deze informatie betekent voor het horen van de vreemdeling en zo nodig de FMMU daarover raadpleegt.

De gehoorambtenaar moet tijdens de gehoren rekening houden met voor het horen relevante beperkingen zoals weergegeven in het FMMU-advies. Ook moet de gehoorambtenaar tijdens het horen alert blijven op signalen dat de vreemdeling niet in staat is zijn asielrelaas naar voren te brengen of vragen daarover te beantwoorden. Bij twijfel hierover dient hij de vreemdeling opnieuw te verwijzen naar de FMMU.

Indien aan de hiervoor [...] weergegeven vereisten is voldaan, geldt als uitgangspunt dat de staatssecretaris en de bestuursrechter van de door de vreemdeling tijdens de gehoren afgelegde verklaringen mogen uitgaan.

Wanneer een vreemdeling in de bestuurlijke fase, dan wel binnen de grenzen van de goede procesorde in de beroepsfase, een iMMO-rapport heeft ingebracht dat zorgvuldig tot stand is gekomen en dat naar inhoud inzichtelijk en concludent is, moet de staatssecretaris de conclusie uit dit rapport betrekken bij zijn beoordeling. De Afdeling zal de staatssecretaris niet langer volgen in zijn standpunt dat aan de in een iMMO-rapport opgenomen conclusie over het vermogen van een vreemdeling om compleet, coherent en consistent te verklaren, geen waarde toekomt reeds wegens het tijdsverloop tussen de gehouden gehoren en het moment waarop het iMMO het onderzoek heeft verricht. De aanleiding voor deze wijziging is dat het iMMO heeft toegelicht dat conclusies over het bestaan van beperkingen ten tijde van de gehoren uitsluitend worden gebaseerd op medische informatie uit de periode van die gehoren, wat ook volgt uit de leeswijzer bij rapporten van het iMMO. De staatssecretaris heeft ter zitting desgevraagd ook erkend dat het in beginsel mogelijk is om achteraf vast te stellen of een vreemdeling in het verleden kampte met medische problematiek.

Indien in het iMMO-rapport op concludente en inzichtelijke wijze is gesteld dat de psychische problematiek van de vreemdeling ten tijde van de gehoren zeer waarschijnlijk of zeker interfereerde met zijn vermogen om consistent en coherent te verklaren, kan de staatssecretaris hieraan niet voorbijgaan zonder zelf een medisch deskundige te raadplegen. Daartoe is wel vereist dat uit het iMMO-rapport blijkt op welke wijze de mate van waarschijnlijkheid dat de vreemdeling niet in staat was consistent te verklaren, is vastgesteld. Het iMMO-rapport moet daartoe vermelden welke medische gegevens uit de periode van de gehoren zijn betrokken en of het onderzoeksformulier van de FMMU daar deel van uitmaakte. Verder moet uit het iMMO-rapport blijken op welke onderdelen van het asielrelaas de beperking van het vermogen om consistent en coherent te verklaren, invloed heeft gehad. Voorts is vereist dat uit het rapport blijkt dat de conclusie omtrent het vermogen consistent te verklaren, niet mede is gebaseerd op de aanname dat de gebeurtenissen waardoor de vreemdeling stelt psychische problemen te hebben gekregen, daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Als de staatssecretaris geen medisch deskundige inschakelt, en de in het iMMO-rapport neergelegde conclusie aldus niet bestrijdt, maar het relaas toch ongeloofwaardig acht, zal hij nader moeten motiveren waarom dit volgens hem het geval is.

Medisch steunbewijs: bevestiging toetsingskader

Het toetsingskader dat van toepassing is als een vreemdeling ter staving van zijn asielrelaas een iMMO-rapport overlegt, waarin aan de hand van het Istanbul Protocol wordt vastgesteld in hoeverre aannemelijk is dat de medische problematiek waarmee een vreemdeling te maken heeft, kan zijn voortgekomen uit het gestelde relaas dat ten grondslag ligt aan de asielaanvraag, blijft onveranderd. Ter verduidelijking van dit toetsingskader, neergelegd in de uitspraak van de Afdeling van 25 augustus 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:600](#), overweegt de Afdeling als volgt.

Als een medisch rapport, zoals een iMMO-rapport, een sterke aanwijzing vormt dat de door een vreemdeling gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf het letsel heeft veroorzaakt, is het, indien de staatssecretaris die gestelde onmenselijke behandeling desondanks niet aannemelijk acht, aan de staatssecretaris om de twijfel weg te nemen over de oorzaak van het letsel. Hiertoe kan

de staatssecretaris gehouden zijn nader medisch onderzoek te laten verrichten. Bij het beantwoorden van de vraag of een immo-rapport tot dergelijk onderzoek verplicht, is van belang in hoeverre de vreemdeling tijdens de gehoren bevreemdingwekkend, vaag of tegenstrijdig heeft verklaard over het deel van het asielrelaas dat hij met het immo-rapport heeft willen staven. Verder is van belang in hoeverre dat deel van het asielrelaas past in het beeld dat in betrouwbare algemene informatie naar voren komt over het land van herkomst. Daarbij is van belang hoe sterk de kwalificatie is die volgens het immo van toepassing is. Voor het ontstaan van de verplichting tot nader medisch onderzoek is echter niet vereist dat het immo-rapport geen ruimte laat voor een andere dan de door de vreemdeling gestelde oorzaak. Dat onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft evenmin in de weg te staan aan het ontstaan van de verplichting tot medisch onderzoek.

[ECLI:NL:RVS:2018:2085](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van dezelfde datum met zaaknummer 201703047/1/V2, [ECLI:NL:RVS:2018:2084](#) en 201607370/1/V2, [ECLI:NL:RVS:2018:2086](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeenschapsonderdaan

JnB2018, 656

HvJEU (Derde kamer), 27-06-2018, C-230/16

Erdem Deha Altiner en Isabel Hanna Ravn tegen Denemarken.

Richtlijn 2004/38/EG

VWEU 21

GEMEENSCHAPSONDERDAAN. Artikel 21, lid 1, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een regeling van een lidstaat die niet voorziet in de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op grond van het Unierecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die de nationaliteit van deze lidstaat heeft en naar deze lidstaat terugkeert nadat hij in een andere lidstaat heeft verbleven krachtens en onder eerbiediging van het Unierecht, wanneer dat familielid van de betrokken burger van de Unie niet op het grondgebied van de lidstaat van herkomst van die burger van de Unie is binnengekomen of daar geen verzoek om toekenning van een verblijfsrecht heeft ingediend „als natuurlijk vervolg” op de terugkeer van de betrokken burger van de Unie naar deze lidstaat, voor zover deze regeling vereist dat in het kader van een algemene beoordeling ook andere relevante factoren in aanmerking worden genomen, met name factoren die kunnen aantonen dat – niettegenstaande het tijdsverloop tussen de terugkeer van de burger van de Unie naar die lidstaat en de binnenkomst in dezelfde lidstaat van zijn familielid dat derdelander is – het in het gastland opgebouwde en bestendigde gezinsleven niet is beëindigd, wat de toekenning aan het betrokken familielid

van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

[ECLI:EU:C:2018:497](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 657

HvJEU, Conclusie A-G Mengozzi, 27-06-2018, C-257/17

C en A tegen Nederland.

Richtlijn 2003/86/EG 15 lid 1 lid 4

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Het Unierecht staat in de weg aan een nationale regeling op grond waarvan een aanvraag voor een autonome verblijfstitel van een derdelander die langer dan vijf jaar uit hoofde van gezinshereniging rechtmatig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, kan worden afgewezen wegens het niet hebben voldaan aan de in het nationale recht gestelde integratievoorwaarden.

Conclusie

Gelet op al het voorgaande geef ik het Hof in overweging de door de Raad van State (Nederland) voorgelegde prejudiciële vragen als volgt te beantwoorden:

„1) Het Hof is bevoegd tot beantwoording van de prejudiciële vragen die de verwijzende rechter heeft voorgelegd met betrekking tot de uitlegging van bepalingen van richtlijn 2003/86/EG in gedingen betreffende het verblijfsrecht van gezinsleden van gezinsherenigers die de Nederlandse nationaliteit bezitten, wanneer deze richtlijn in het Nederlandse recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing is verklaard op deze gezinsleden.

2) Artikel 15, leden 1 en 4, van richtlijn 2003/86 moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan een aanvraag voor een autonome verblijfstitel van een derdelander die langer dan vijf jaar uit hoofde van gezinshereniging rechtmatig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, kan worden afgewezen wegens het niet hebben voldaan aan de in het nationale recht gestelde integratievoorwaarden, aangezien deze voorwaarden materiële, niet in artikel 15, leden 1 en 4, van richtlijn 2003/86 genoemde voorwaarden zijn.

3) Artikel 15, leden 1 en 4, van richtlijn 2003/86 staat er niet aan in de weg dat een autonome verblijfstitel kan worden verleend met ingang van de datum waarop die verblijfstitel is aangevraagd, en indien nodig met terugwerkende kracht tot die datum.”

[ECLI:EU:C:2018:503](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 658

HvJEU, Conclusie A-G Mengozzi, 27-06-2018, C-380/17

K en B tegen Nederland.

Richtlijn 2003/86/EG 12 lid 1

Handvest van de grondrechten van de EU 7, 24 lid 2 lid 3

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Het Unierecht staat in de weg aan een nationale regeling op grond waarvan een op basis van de Gezinsherenigingsrichtlijn gedaan verzoek om gezinshereniging kan worden afgewezen om de enkele reden dat het niet is ingediend binnen de in die richtlijn gestelde termijn van drie maanden.

Conclusie

Gelet op al het voorgaande geef ik het Hof in overweging de door de Raad van State (Nederland) voorgelegde prejudiciële vragen als volgt te beantwoorden:

„1) Het Hof is bevoegd tot beantwoording van de prejudiciële vragen die de verwijzende rechter heeft voorgelegd met betrekking tot de uitlegging van bepalingen van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, in een geding betreffende het verblijfsrecht van een gezinslid van een subsidiair beschermde, wanneer de bepalingen van deze richtlijn in het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing zijn verklaard op subsidiair beschermden.

2) Het stelsel van richtlijn 2003/86 staat in de weg aan een nationale regeling als aan de orde in het hoofdgeding, op grond waarvan een op basis van de gunstiger bepalingen van hoofdstuk V van die richtlijn gedaan verzoek om gezinshereniging kan worden afgewezen om de enkele reden dat het niet is ingediend binnen de in artikel 12, lid 1, derde alinea, van de richtlijn gestelde termijn van drie maanden, aangezien deze termijn niet als fatale termijn is aan te merken en het verzoek moet worden gezien in het licht van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, op grond waarvan de lidstaten bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging dienen uit te gaan van het belang van de betrokken kinderen en ernaar dienen te streven dat het gezinsleven wordt bevorderd en voorkomen wordt dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en nuttig effect van richtlijn 2003/86. Voorts kan de omstandigheid dat de grondbeginselen van die richtlijn niet bij de beoordeling worden betrokken wanneer een verzoek om gezinshereniging als bedoeld in artikel 12 van de richtlijn wordt afgewezen omdat de in lid 1, derde alinea, van dat artikel gestelde termijn van drie maanden is overschreden, niet worden gerechtvaardigd met het argument dat bij de behandeling van een nieuw, overeenkomstig artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 ingediend verzoek wel rekening zou worden gehouden met die grondbeginselen.”

[ECLI:EU:C:2018:504](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2018/504)

JnB2018, 659

HvJEU (Eerste kamer), 27-06-2018, C-246/17

Ibrahima Diallo tegen België.

Richtlijn 2004/38/EG 10 lid 1

VERBLIJFSRICHTLIJN. Uitleg over de in artikel 10, lid 1, van de Verblijfsrichtlijn voorgeschreven termijn voor het nemen van een besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht.

2) Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

3) Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen nationale rechtspraak als in het hoofdgeding aan de orde, volgens welke de bevoegde nationale autoriteit na nietigverklaring door de rechter van een besluit tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie automatisch opnieuw beschikt over de volledige in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 bedoelde termijn van zes maanden.

[ECLI:EU:C:2018:499](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 660

MK ABRS, 28-06-2018, 201802020/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. In rechte staat vast dat de zware grond dat de vreemdeling zich in strijd met de vreemdelingenwetgeving gedurende enige tijd aan het toezicht op vreemdelingen heeft onttrokken, feitelijk juist is en dat hieruit zonder nadere toelichting volgt dat er een risico is dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken. Gelet hierop en omdat de vreemdeling slechts zonder een nadere toelichting heeft gesteld dat de staatssecretaris de onder 2 genoemde lichte gronden niet heeft gemotiveerd, betoogt de staatssecretaris, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 16 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:159](#) terecht dat hij in dit geval bij de motivering van deze lichte gronden kan volstaan met een algemene motivering. De staatssecretaris klaagt derhalve terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in de maatregel ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken.

[ECLI:NL:RVS:2018:2160](#)

JnB2018, 661

MK ABRS, 28-06-2018, 201803080/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a

VREEMDELINGENBEWARING. DUBLINCLAIMANT. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, was de staatssecretaris niet gehouden om naast de afweging of met een lichter middel kon worden volstaan, te motiveren waarom de vreemdeling als asielzoeker niet in aanmerking komt voor een meldplicht. Artikel 59a van de Vw 2000 biedt immers een wettelijke grondslag om vreemdelingen op wie de Dublinverordening van toepassing is met inachtneming van artikel 28 van de Dublinverordening in bewaring te stellen. Inherent aan het toepassingsbereik van deze verordening is dat de vreemdeling een asielverzoek heeft ingediend. De belangen die ertoe kunnen leiden dat een asielzoeker op wie de Dublinverordening van toepassing is, in bewaring wordt gesteld, zijn dus reeds vervat in deze bepaling.

[ECLI:NL:RVS:2018:2162](#)

JnB2018, 662

MK ABRS, 28-06-2018, 201803701/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Wanneer de vreemdeling slechts algemene bezwaren tegen detentie heeft geuit die voor een ieder gelden mag de staatssecretaris volstaan met de toelichting dat de vreemdeling geen omstandigheden heeft aangevoerd die zouden moeten leiden tot het opleggen van een minder dwingende maatregel.

Uit de toelichting in de maatregel volgt dat de staatssecretaris heeft gemotiveerd waarom hij geen lichter middel dan bewaring toepast. Dat de staatssecretaris hierbij niet uitdrukkelijk heeft vermeld waarom hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd niet tot een ander standpunt leidt, heeft de rechtbank ten onrechte aangemerkt als een motiveringsgebrek. De vreemdeling heeft namelijk slechts algemene bezwaren tegen detentie geuit die voor een ieder gelden. De door de staatssecretaris gegeven motivering biedt de vreemdeling voldoende aanknopingspunten om de juistheid en volledigheid van diens standpunt te betwisten. Gelet hierop heeft de rechtbank niet onderkend dat de door de staatssecretaris in de maatregel van bewaring gegeven toelichting dat de vreemdeling geen omstandigheden heeft aangevoerd die zouden moeten leiden tot het opleggen van een minder dwingende maatregel, voldoet aan de vereisten die het Hof daaraan in het arrest Mahdi [HvJEU, 5 juni 2014, [ECLI:EU:C:2014:1320](#)] heeft gesteld. Nu de vreemdeling geen andere omstandigheden heeft aangevoerd dan de bovengenoemde algemene bezwaren heeft de staatssecretaris, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, deugdelijk gemotiveerd dat de bezwaren van de vreemdeling geen reden zijn om een lichter middel dan bewaring toe te passen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2164](#)

JnB2018, 663

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 22-06-2018, NL18.10774

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Beroep tegen meeromvattende beschikking. Volgens het arrest Gnandi kan eiser niet in bewaring worden gesteld op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw ter fine van verwijdering.

Bij besluit van 4 juni 2018 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen als kennelijk ongegrond. In datzelfde besluit heeft verweerder aan eiser een terugkeerbesluit uitgevaardigd. Eiser heeft beroep ingesteld tegen deze meeromvattende beschikking. Verder heeft eiser verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening. De rechtbank stelt vast dat de Nederlandse wetgeving niet de door het Hof in het arrest Gnandi [HvJEU van 19 juni 2018, Gnandi tegen België, [ECLI:EU:C:2018:465](#)] verlangde waarborg biedt, aangezien het beroep van eiser tegen de genoemde meeromvattende beschikking, waarin een terugkeerbesluit is vervat, volgens artikel 82, tweede lid, van de Vw niet van rechtswege schorsende werking heeft. De Nederlandse wetgeving zal alsnog in overeenstemming moeten worden gebracht met deze uitspraak van het Hof. De rechtbank overweegt verder dat als de Nederlandse wetgeving, conform het arrest Gnandi, zou waarborgen dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit dat is vervat in een meeromvattende asielbeschikking worden geschorst in afwachting van de uitkomst van het beroep, dat volgens rechtsoverweging 62 van het arrest Gnandi met zich zou brengen dat de vreemdeling niet op grond van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn in bewaring mag worden gesteld met het oog op zijn verwijdering. Gelet op het voorgaande zou eiser volgens het arrest Gnandi dus ook niet in bewaring mogen worden gesteld op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw ter fine van verwijdering. Naar het oordeel van de rechtbank kan het niet zo zijn dat eiser toch in bewaring mag worden gehouden in afwachting van het in overeenstemming brengen van de Nederlandse wetgeving met deze uitspraak van het Hof. Het beroep is gegrond en de maatregel van bewaring is vanaf het moment van opleggen daarvan onrechtmatig.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:7668](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 664

MK ABRS, 28-06-2018, 201706173/1/V1

Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Richtlijn 2013/32/EU 2, 6

Richtlijn 2013/33/EU 2, 3, 17, 20

Awb 1:3, 4:1, 4:4, 4:5

Vw 2000 1, 37

Vb 2000 3.108, 3.108c, 3.118b

Rva 2005 1, 3

PROCESRECHT. Het bij de staatssecretaris indienen van het model M35-O is een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. De vreemdeling is met ingang van de datum van die aanvraag een asielzoeker die recht heeft op opvang.

De nationale wetgever heeft met de Awb voorzien in een stelsel dat regelt dat een verzoek van een belanghebbende om een besluit te nemen een aanvraag vormt. Aan het begrip aanvraag en het besluitbegrip zijn zaken als de beslistermijn en rechtsbescherming gekoppeld. Artikel 37 van de Vw 2000 voorziet niet in een wettelijke grondslag voor afwijking van het begrip aanvraag. Ook is er geen ander wetsartikel dat daarin voorziet. Voor zover de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid in de lagere regelgeving met het model M35-O heeft beoogd voor de indiening van een tweede of volgende asielaanvraag regels te stellen die afwijken van de Awb is dat in strijd met die wet. Dit betekent dat de vreemdeling door het model M35-O in te vullen en te ondertekenen een asielaanvraag heeft ingediend. Hiermee heeft namelijk een belanghebbende een verzoek gedaan aan het bevoegde bestuursorgaan om een besluit te nemen. Dat hiermee het model M35-H zinledig wordt, zoals het COa betoogt, ter ondersteuning van de grief, is geen relevant argument om het wettelijke systeem anders te duiden. De Afdeling heeft in de sfeer van het procesrecht voor reguliere aanvragen hetzelfde overwogen voor de betekenis van het kennisgevingsformulier, bedoeld in artikel 3.99a, eerste lid, van het Vb 2000. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 29 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:945](#), waarnaar de rechtbank ook terecht heeft verwezen. [...]

De rechtbank heeft dus terecht overwogen dat het bij de staatssecretaris indienen van het model M35-O een aanvraag is in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Dat die aanvraag wellicht niet volledig is, doet daaraan, gelet op artikel 4:5, eerste lid, van de Awb, niet af. Het vorenstaande brengt mee dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de vreemdeling met ingang van de datum van die aanvraag een asielzoeker is als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder d, van de Rva 2005 die recht heeft op opvang krachtens artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Rva 2005.

[ECLI:NL:RVS:2018:2157](#)

JnB2018, 665

MK ABRS, 28-06-2018, 201803507/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

PROCESRECHT. De staatssecretaris heeft in dit geval de verklaring van de vreemdeling terecht niet aangemerkt als een asielverzoek.

Uit het op ambtseed opgemaakte proces-verbaal van gehoor voorafgaand aan het uitvaardigen van het terugkeerbesluit en inreisverbod van 4 april 2018 blijkt dat de vreemdeling als volgt heeft verklaard:

"V: Wat gebeurt er met u als u terugkeert naar uw land?

A: Dat weet ik niet, ik heb problemen met de mensen daar, mijn broer is vermoord door de mensen van Bouterse."

De staatssecretaris klaagt terecht dat uit deze verklaringen, noch uit de overige door de vreemdeling afgelegde verklaringen tijdens dat gehoor, blijkt dat hij meent dat zijn leven bij terugkeer naar Suriname gevaar loopt en hij om die reden de hulp zoekt van de Nederlandse autoriteiten. Zo blijkt uit voormeld proces-verbaal van gehoor dat de vreemdeling, zowel voor als na de onder 3 opgenomen verklaring, meermaals heeft verklaard dat hij (nog) in Nederland is om zijn dochter te bezoeken, omdat zij problemen ondervindt en hij haar wil helpen. Tevens blijkt hieruit dat de vreemdeling van plan was een afspraak te maken bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst voor de aanvraag van een machtiging tot voorlopig verblijf. Gelet op al het voorgaande heeft de staatssecretaris de onder 3 opgenomen verklaring terecht niet aangemerkt als een asielverzoek.

[ECLI:NL:RVS:2018:2163](#)

[Naar inhoudsopgave](#)